

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

18 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1923

ΑΡΙΘ 12

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ

Δεινή παρεξήγησις ύφίσταται καὶ ἐν ταῖς διαφοροῖς ὑπηρεσίαις τοῦ Κράτους καὶ ἐν τῇ κοινῶνιᾳ περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Νομίζεται ὅτι τὰ μοναστηριακὰ λεγόμενα κτήματα νέμονται οἱ ὀλίγοι μοναχοὶ καὶ εἶναι ἄγνωστον ὅτι ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις διὰ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, ὡς ἰδίου νομικοῦ προσώπου, διοικεῖ αὐτὰ καὶ χρησιμοποιεῖ τὰ περισσεύματα τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν πρὸς πλήρωσιν τῶν μυρίων αὐτῆς ἀναγκῶν. Οἱ ἀμέσως διαχειριζόμενοι τὰ κτήματα ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Γ.Ε. Ταμείου μοναχοὶ εἶναι φρουροὶ αὐτῆς καὶ φύλακες ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας. Μένει ἄγνωστον, φαίνεται, τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ μόνη Ἐκκλησία, ἥτις οὐδὲν ἀπολύτως λαμβάνει παρὰ τοῦ Κράτους πρὸς συντήρησιν αὐτῆς.

Πανταχοῦ τοῦ κόσμου ἐνθα δὲν ὑφίσταται χωρισμὸς Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, τοῦτο συντηρεῖ τὸν Κλήρον, Ἱερατικὰς Σχολὰς πρὸς μόρφωσιν τοῦ Κλήρου καὶ πάντα τὰ ἰδρύματα τῆς Ἐκκλησίας. Μόνον ἐν Ἑλλάδι συμβαίνει ὅπως τὸ ἀντίθετον.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν πρώτην καθίδρυσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἥτοι τῇ 5 Αὐγούστου 1833, ὑπέδειξε τὸ Ὑπουργεῖον ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὅπως ὡς τάχιστα διασκεφθῆ περὶ τῆς ἰδρύσεως «Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου» πρὸς μισθοδοσίαν τοῦ Κλήρου καὶ συντήρησιν τῶν Σχολῶν. Ἐκτοτε, δυστυχῶς, ἐγένετο σκέψις περὶ διαλύσεως τῶν Ἱερῶν Μονῶν. Καὶ ἡ μὲν Σύνοδος ἠλπίζεν ὅτι ἡ διάλυσις αὐτῶν ἐμελλε νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἰδρυσιν καὶ προικοδότησιν τοῦ Ταμείου, ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις διὰ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 25 Σεπτεμβρίου 1833 προῦσα εἰς διάλυσιν τῶν Μοναστηρίων ἔθηκε χεῖρα ἐπὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας καὶ ἐδήμυσεν αὐτήν. Τῇ 13 Δεκεμβρίου 1834

ἰδρύθη πράγματι τὸ «Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον», ἀλλ' αἱ πρόσοδοι αὐτοῦ ἐκ τῆς διασκορπισθείσης καὶ διαρπαγείσης ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας δὲν διετέθησαν πρὸς συντήρησιν τοῦ Κλήρου, ἀλλὰ πάντων τῶν Σχολείων τοῦ Κράτους καὶ πρὸς διενέργειαν ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν! Διὰ μεταγενεστέρως διατάξεως (1 Δεκεμβρίου 1834) τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον ἐτέθη ὑπὸ τὴν διαχείρισιν πενταμελοῦς Ἐπιτροπῆς, ἥτις ὁμῶς μετὰ τριετίαν (1 Ἰουλίου 1837) διελύθη χάριν οικονομίας! Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον τότε μετεκινήθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, ὑπὸ τὸν ῥητὸν ὅρον ὅτι «τόσον τὰ κτήματα ταῦτα (τῶν διαλελυμένων Μονῶν) καθὼς καὶ ἡ ἐκ τούτων καὶ τοῦ δευτέρου δεκάτου τῶν διατηρημένων Μοναστηρίων πρόσοδοι θέλουν ἐξακολουθήσει ἐγγραφόμενα εἰς βιβλία ἰδιαιτέρα, μηδαμῶς συγχεόμενα μὲ τὰ λοιπὰ τοῦ Κράτους κτήματα καὶ εἰσοδήματα». Δυστυχῶς ὁ ὅρος οὗτος παρεβιάσθη ὑπὸ τοῦ ἐπισήμου Κράτους, τὸ ὁποῖον κατεκράτησε καὶ κατακρατεῖ οὐχὶ μόνον τὰ κτήματα τῶν διαλελυμένων Μονῶν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν προσόδους.

Μάτην δὲ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐζήτηε διαρκῶς ἐπὶ ἔτη μακρὰ παρὰ τῆς ἐκάστοτε Κυβερνήσεως τὴν ἐπανίδρυσιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου καὶ χρησιμοποίησιν τῶν προσόδων αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν μυρίων ἀναγκῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς μισθοδοσίας τοῦ Κλήρου, μάτην ἐζήτηε τὴν ἰδρυσιν Ἱερατικῶν Σχολῶν πρὸς μόρφωσιν τοῦ Κλήρου. Τῷ 1856 ἰδρύθησαν Ἱερατικαὶ Σχολαὶ καὶ «Ἱερατικὸν Ταμεῖον», ἀλλὰ δὲν ἐβράδυναν τάχιστα νὰ διαλυθῶσιν. Ἀπὸ τοῦ 1862 ἤρξατο πάλιν ἡ Σύνοδος ζητοῦσα τὴν ἰδρυσιν «Κεντρικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου», ἐδέησε δὲ νὰ παρέλθωσι τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ὅπως τέλος καταστῆ δυνατὴ ἡ ἰδρυσίς τοῦ «Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου». Σκοπὸς τοῦ Ταμείου τούτου ὠρίσθη ἡ ἐκπλήρωσις πασῶν τῶν

οικονομικῶν ἀναγκῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ προσετέθη καὶ ἡ μισθοδοσία τῶν Καθηγητῶν τῶν θρησκευτικῶν, ὡς νὰ εἶναι τὸ Κράτος τὸ Ἑλληνικὸν ἄθρησκον καὶ νὰ μὴ ἐνδιαφέρεται περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων. Ἐνῶ δὲ λίαν εὐλόγως ἀνέμενέ τις ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον αἱ πρόσσοδοι τοῦ παλαιοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου, εἰς ἑκατομμύρια ἀνερχόμεναι, τὸ Κράτος ὄχι μόνον κατεκράτησεν αὐτάς, ἀλλ' ἐπεβάρυνε μὲν τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον διὰ τῆς εἰσφορᾶς ὑπὲρ τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἀπηλλάγη δὲ αὐτὸ τῆς μισθοδοσίας τῶν Ἐπισκόπων, τῶν Ἱεροκηρύκων καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐπὶ πλεόν δὲ τῆς μισθοδοσίας τῶν καθηγητῶν τῶν θρησκευτικῶν. Ὅτε ἐπεβλήθη ἐπὶ τοῦ Γ. Ε. Ταμεῖου ἡ ὑποχρέωσις τῆς μισθοδοσίας τούτων, δὲν ὑπερέβαινον τοὺς ἑπτὰ, νῦν ὅμως ὑπερβαίνουσι τοὺς 80, ἀπαιτεῖται δὲ πρὸς μισθοδοσίαν αὐτῶν ποσὸν ἄρχ. 3,000,000 περίπου, ἤτοι τὰ 2)3 περίπου τῶν ἔλων προσόδων τοῦ Γ. Ε. Ταμεῖου. Πρόκειται δὲ περὶ καθηγητῶν μὴ διδασκόντων ἀποκλειστικῶς θρησκευτικά, ἀλλὰ διάφορα μαθήματα, ἐν οἷς καὶ πρακτικὰ μαθήματα, βιολίον καὶ γυμναστικὴν. Περιττὸν νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε ἐρωτᾶται κατὰ τὸν διορισμὸν αὐτῶν.

Τὸ 2ον ἄρθρον τοῦ περὶ Γενικοῦ Ἐκκλ. Ταμεῖου νόμου ἀπαριθμεῖ ἑπτὰ κεφάλαια, εἰς ἃ δέον νὰ διατίθενται αἱ πρόσσοδοι αὐτοῦ, ἀλλὰ προφανῶς μετὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα τὸ Ταμεῖον εὐρίσκειται μὲν εἰς τελείαν ἀδυναμίαν νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰ σπουδαιότερα αὐτῶν, βαρύνεται δ' ἐπικινδύνως ὑπὸ ἐλλειμάτων, διότι ὄχι μόνον ὑποχρεώσεις ἐπεβλήθησαν ἐπ' αὐτοῦ, ἅς ἔδει νὰ ὑφίσταται τὸ δημόσιον Ταμεῖον τοῦ Κράτους, ἀλλὰ καὶ ἀλματωδῶς αἱ πρόσσοδοι αὐτοῦ ἐλαττοῦνται διὰ τοῦ ἀγροτικοῦ καὶ τοῦ ἐμφυτευτικοῦ νόμου. Μέγισται δὲ κτημάτων ἐκτάσεις, ὧν αἱ πρόσσοδοι ἐτροφοδότην τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον, ἤδη ἀφαιροῦνται δυνάμει τῶν νόμων τούτων καὶ παραδίδονται οὐχὶ εἰς ἀκτήμονας καὶ πτωχοὺς ἀγρότας, ἀλλ' εἰς πλουσίους ἢ πλουτίζοντας ἐξ αὐτῶν ἀστούς. Ἀφ' ἱκανοῦ δὲ χρόνου προσπάθεια καταβάλλεται καὶ πρὸς ἀφαίρεσιν τῶν μὴ ὑπαγομένων ὑπὸ τοὺς ἀνωτέρω νόμους ἐγγείων κτημάτων παρὰ τὰς πόλεις κειμένων. Ταῦτα κατήντησαν νὰ θεωρῶνται *res nullius*! Οὐδεὶς σχεδὸν γινώσκει ὅτι τὰ κτήματα ταῦτα ἀνήκουσιν

εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὅτι ἐξ αὐτῶν αὕτη ἀναμένει νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς μυρίας αὐτῆς ἀνάγκας, ὅτι δὲν εἶναι κτήματα τῶν ὀλίγων ὑπολειφθέντων μοναχῶν, ἀλλ' ἱερὰ καὶ ἀναφαίρετος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περιουσία.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐν τινι χωρίῳ συνηθροίσθησαν διὰ κωδωνοκρουσίας οἱ κάτοικοι, ὑποκινούμενοι ὑπὸ τινῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς κατάληψιν ἐκκλησιαστικῶν γηπέδων, ὁ δὲ Εἰσαγγελεύς συνίστα εἰς τοὺς μοναχοὺς νὰ παραχωρήσωσιν αὐτά, διότι προτιμότερον νὰ νέμωνται αὐτὰ οἱ ἀστοὶ ἢ οἱ μοναχοὶ! Προφανῶς ὁ ἐπίσημος ἀντιπρόσωπος τῆς Πολιτείας ἀγνοεῖ, ὅτι πρόκειται περὶ ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων.

Πρὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὀρθοῦται τὸ μέγα πρόβλημα τῆς οικονομικῆς αὐτῆς καταστάσεως. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐδήλωσεν ἤδη εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ὅτι μετ' ὀλίγον τὸ Γ. Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον δὲν θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ πληρῶνῃ τοὺς μισθοὺς τῶν Καθηγητῶν τῶν θρησκευτικῶν καὶ παρεκάλεσε ν' ἀναλάβῃ αὐτοὺς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον, εὐτυχῶς δὲ εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐδηλώθη ἐν ὑπουργικῇ συσκέψει, ὅτι ἡ Κυβέρνησις κατ' ἀρχὴν ἀποδέχεται τὴν αἴτησιν ταύτην ὡς ὀρθὴν καὶ ὅτι προέλαβεν ἤδη αὐτὴν ὁ κ. Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἀλλ' ἄνευ τῆς περισυλλογῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, τῆς διασώσεως καὶ ἐκμεταλλεύσεως αὐτῆς τὸ Γ. Ἐκκλ. Ταμεῖον εἰς οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζομένων κεφαλαίων θὰ δυνηθῇ ν' ἀνταποκριθῇ, ὄχι μόνον δηλ. Σχολὰς Ἱερατικὰς δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἰδρῶσῃ καὶ περὶ μισθοδοσίας τοῦ ἐνοριακοῦ Κλήρου νὰ σκεφθῇ ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἀνάγκας, εἰς ἅς νῦν ἀναλίσκεται πᾶσα πρόσσοδος αὐτοῦ, δὲν θὰ ἐπαρκέσῃ. Ἐνδείκνυται δὲ καὶ μεταβολὴ τοῦ διέποντος νῦν τὸ Γ. Ἐκκλησιαστ. Ταμεῖον συστήματος, ὅπερ ὡς ἄγαν συγκέντρωτικὸν δὲν δύναται νὰ ἀνταποκριθῇ τελείως εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς διοικήσεως τῆς κατατετμημένης καὶ εἰς πάσας τὰς γωνίας τῆς Ἑλλάδος διεσκορπισμένης ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Ἐὰν δέ, ὡς ἐλπίζομεν, τεθῇ λίαν προσεχῶς εἰς ἐφαρμογὴν ὁ νέος ἐνοριακὸς νόμος, ἔτι μᾶλλον κατάδηλος θὰ καταστῇ ἡ ἀνάγκη τῆς μεταβολῆς τοῦ συστήματος τοῦ Γ. Ἐκκλησιαστ. Ταμεῖου, ὅπερ δέον νὰ διοργανωθῇ ὡς Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας.

ΠΕΡΙ ΕΠΕΜΒΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤ. ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΘΑΡΩΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω σπουδαιότατην γνωμοδότησιν του παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως περὶ τῆς νομικῆς ἀναρμοδιότητος τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων του ἀναλαμβάνειν καὶ ἀνεδέχεσθαι ἐκδικάσεις ἐκκλησιαστικῶν υποθέσεων καὶ ἐπεμβαίνειν εἰς ζητήματα ἀναγόμενα ἀπολύτως εἰς τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐκκλησ. δικαστηρίων. Τῆς γνωμοδότησεως ταύτης τὴν ἀνάγνωσιν συνιστῶμεν εἰς τοὺς κατὰ τόπους Σεβ. Ἀρχιερεῖς πρὸς ὀδηγίαν.

Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος

*Ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς

Ἀριθ. 18 Ἐν Ἀθῆναις τῇ 14 Σεπτεμβρίου 1916

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Σ. Ὑπουργεῖον.

Ἀπαντῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 25925 ἔ. ἔτ. ἔγγραφον τοῦ Σ. Ὑπουργείου, ὅπερ ἐπιστρέφω μετὰ τῶν συνημμένων λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἐκθέσω ὅτι τὸ ζήτημα, ἐφ' οὗ διὰ τοῦ ἀνωτέρω ἔγγραφου ζητεῖται ἡ γνώμη μου, συνεζητήθη πρό τιτων ἐτῶν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅστις διὰ τῆς Ὑπ' ἀριθμ. 41 τοῦ 1912 Ποινικῆς ἀποφάσεως τῆς ὁλομελείας ἢς ἀπόσπασμα ἐπισυνάπτω, ἔλυσεν αὐτὸ συμφώνως πρὸς τὴν ὑποβληθεῖσαν περὶ ἀναίρεσεως αἰτησίαν μου, ἥτις εἶχε διατυπωθῆ ὡς ἐξῆς.

Τὸ Πλημμελειοδικεῖον Χαλκίδος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 2755 τῆς 9 Νοεμβρίου 1911 ἀποφάσεως του ἐκήρυξεν ἔνοχον τὸν ἱερέα Ἀθανάσιον Νικ. Καραγιάννην, ὅτι τὴν 17 Φεβρουαρίου 1911 ἐν Μαντουζίῳ τυγχάνων ἐκκλησιαστικὸς ἐπίτροπος, ἦτοι ἐφημέριος τοῦ χωρίου Μοντευδίου παρέβη τὰ κοινὰ καὶ ἰδιαίτερα καθήκοντα τῆς ἐπιτετραμένῃς αὐτῷ ὑπηρεσίας, ἦτοι κληθεὶς νὰ τελέσῃ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου παρὰ τοῦ Κ. Ἰωαννίδου, ἠρονήθη νὰ ἐκτελέσῃ τοῦτο ζητῶν ὑπέρογκον ποσὸν ὡς ἀμοιβὴν του ἐπὶ σκοπῷ ἰδίας ὠφελείας καὶ πρὸς βλάβην τῆς Ἐπικρατείας, παρακρατῶν καὶ τὴν εἰς χεῖρας του ἄδειαν γάμου, καὶ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἀρθρῶν 24, 487 καὶ 493 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς χρηματικὴν ποινὴν δρ. ἑκατόν, εἰς τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἐκπτώσιν καὶ τὴν στέρησιν ὅλων τῶν μετὰ τῆς ἀρχῆς ἢ ὑπηρεσίας συνημμένων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων, ὡς καὶ τὴν πρόσκαιρον ἀνικανότητα πρὸς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας ἐπὶ ἕξ μῆνας.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην θεωρῶ ἐσφαλμένην διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

Κατὰ τὰ ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος κρατοῦντα ὁ Ἐπίσκοπος κατὰ τὸ Ἐπισκοπικὸν αὐτοῦ καθήκον ἐπιτηρεῖ τὸν ὑπὸ τὴν ποιμαντορίαν αὐτοῦ κληρὸν κατὰ τὸ πολιτεύμα καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του, δικάζει δὲ μετὰ τεσσάρων ἐκ τῶν ἀξίωματικῶν τῆς ἐκτετοῦ Ἐπισκοπῆς, μεθ' ὧν ἀποτελεῖ τὸ Ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον, τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραβάσεις καὶ παρεκτροπὰς τῶν ὑπὸ τὴν ποιμαντορίαν αὐτοῦ κληρικῶν καὶ ἐπιβάλλει ἐκκλησιαστικὰς ποινὰς, ρητῶς ἐν τῷ νόμῳ ἀναγραφόμενας εἰς τὸν περιπεσόντα ἠποδείξιγμένως εἰς ἀμαρτήμα ὡς πρὸς τὰ χρέη καὶ καθήκοντα τῆς ἐπαγγελίας του, αἱ δὲ κατὰ τι-

καστικά του Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου ἀποφάσεις ὑπέκινται κατὰ κανόνα εἰς ἔφεσιν ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Βασιλείου, παρ' ἧς δικάζονται αἱ παραβάσεις αὐταὶ ἐν δευτέρῳ βαθμῷ (ἄρθ. Θ' τοῦ νόμου Σ' τῆς 9ης Ἰουλίου 1852 περὶ ἐπισκοπῶν καὶ ἐπισκόπων). Τὰ καθήκοντα τῆς ἱερᾶς Συνόδου διαίρουσιν εἰς ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά, μεταξύ δὲ τῶν ἐσωτερικῶν ὅτινα ἐνεργεῖ αὕτη ἀνεξαρτήτως τῆς πολιτικῆς Ἀρχῆς περιλαμβάνεται καὶ ἡ μέριμνα περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων ἐκείσεως τάξεως τοῦ Κλήρου (ἄρθ. Ζ' Η' καὶ Ι' τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἱ. Συνόδου νόμου ΣΑ' τῆς 9 Ἰουλίου 1852). Εἰς τὰ καθ' ἑαυτὸ Ἐκκλησιαστικὰ ἀντικείμενα ἡ Ἱ. Σύνοδος ἔχει τὴν ὑπερτάτην δικαιοδοσίαν ἐφ' ὅλων τῶν ἐκ τοῦ κλήρου καὶ πρὸς αὐτὴν, ὡς πρὸς ἀνώτατον Δικαστήριον, ἐκκαλοῦνται αἱ ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις δι' ἐκκλησιαστικὰς υποθέσεις, τὰς ὁποίας κρίνουσιν καὶ ἀνακρίνουσιν ἀποφαίνεται ἐπ' αὐτῶν κανονικῶς. Ἐχει προσέτι αὕτη τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλλῃ κανονικὰς ποινὰς εἰς κληρικούς, καθ' ὅσα ἐκκαλοῦνται εἰς τὴν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν αὐτῆς ἢ καὶ δικάζονται ἀμέσως ὑπ' αὐτῆς, μεταξύ δὲ τῶν ποινῶν τούτων ρητῶς ἐν τῷ νόμῳ ἀναγραφόμενων καταλέγεται καὶ ἡ ὑπάτη ποινὴ τῆς καθαιρέσεως (ἄρθρ. ΙΔ' τοῦ νόμου ΣΑ' καὶ ἄρθρ. Θ' τοῦ νόμου Σ' ἐν τέλει). Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς ἐπέεται, ὅτι αἱ ἐκκλησιαστικαὶ παραβάσεις τῶν κληρικῶν, ἦτοι αἱ ἀναγόμεναι εἰς καθαρῶς πνευματικὰ αὐτῶν καθήκοντα, ὅποισιν προδήλως ἀποτελεῖ ἡ ἐφ' ἣ διὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πλημμελειοδικείου Χαλκίδος κατεδικάσθη ὁ ἱερεὺς τοῦ Χωρίου Μαντουδίου Ἀθ. Καραγιάννης ἄρνησις τοῦ τελέσαι τὸ μυστήριον τοῦ γάμου μετὰ τὴν νομίμως ἐκδοθεῖσαν ἐπισκοπικὴν πρὸς τέλεσιν αὐτοῦ ἄδειαν, ὑπάγονται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ποινικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου μηδεμίαν κεκτημένην ὑπ' αὐτῶν ἀρμοδιότητα.

Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρ. 493 τοῦ Ποινικοῦ νόμου, καθ' ἣν τὸ ἀρθρον 487 αὐτοῦ καὶ ἐν γένει τὰ περὶ παραβάσεως τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κείμενα ἐφαρμόζονται σὺν τῇ παρεπομένην συνεπείᾳ τοῦ ἀρθρου 24 καὶ εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικούς ὑπαλλήλους, δεόν νὰ ἐννοηθῇ ὡς ἀναγομένη εἰς αὐτοὺς ἐνεκα τῆς ἰδιότητός των ὡς ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων, τοιαῦτα διοικητικὰ καθήκοντα ἔχουσιν ἀνατεθῆ πρὸς ἡμῖν διὰ διαφόρων νόμων εἰς κληρικούς (παράβ. ἀρθρ 38 καὶ ἐπομ. τοῦ Ἰουνίου Κώδικος ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τῆς ΜΓ' πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου ἀρθρ. 8 τοῦ περὶ στρατολογίας νόμου ΑΦΚΗ' τοῦ 1837 ὡς ἐτροποποιήθη διὰ διαφόρων νόμων καὶ τελευταῖον τοῦ νόμου ΒΤΟΗ' τοῦ 1896) ἀρθρ. 36 τοῦ περὶ δημοσίας ἐκπαιδεύσεως νόμου ΒΤΜΘ' τοῦ 1895) ἐφ' ὅσον δὲ διὰ τὴν παράβασιν τῶν καθηκόντων τούτων δὲν προνοεῖται ὑπὸ τῶν σχετικῶν νόμων ἰδιαίτερη ποινὴ, ἔχουσιν ἐφαρμογὴν οἱ ὅροι τῶν ἀρθρῶν 487 καὶ 493 τοῦ Ποιν. Νόμου, τῆς παρεπομένης κατὰ τὸ ἀρθρον 24 ἐκπτώσεως ἐχούσεως τὴν ἐνοσίαν τῆς στέρησεως τῆς ἐξουσίας πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων τούτων. Ἡ ἀρμοδιότης ἄρα τῶν κοινῶν Ποινικῶν Δικαστηρίων ὡς πρὸς τοὺς κληρικούς περιορίζεται εἰς τὰ κοινὰ αὐτῶν ἀδικήματα ἢ τὰ ἰδιαίτερος ὡς πρὸς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ὀριζόμενα, εἰα τὰ τῶν ἀρθρῶν 498 καὶ ἐπομένων, ἐνέχοντα προσβολὴν τῶν δικαιωμάτων τοῦ Κράτους, ἢ τὰς παραβάσεις ἀγαθευμένων αὐτῶν διοικητικῶν

καθηκόντων και οὐχί τῶν χρεῶν τῆς ἐπαγγελίας αὐτῶν. Τὴν ἐκδοχὴν δὲ ταύτην ἐνισχύει καὶ ἀναμφίβολον καθιστᾷ οὐ μόνον ἡ σκέψις ὅτι δὲν εἶναι εὐλογον διὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐκκλησιαστικὴν παράβασιν νὰ υπάγῃται ὁ κληρικός εἰς δύο ποινικὰς δικαιοδοσίας, τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ τὴν τῶν κοινῶν δικαστηρίων, καὶ νὰ ὑπόκειται ἀθροιστικῶς εἰς τὰς ποινάς, ἃς ἐκατέρω τῶν δικαιοδοσιῶν τούτων ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐπιβάλῃ, ἀλλὰ καὶ τελικὴ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ ΚΕ' τοῦ ΣΑ' Νόμου ὅπερ ὀρίζει, ὅτι εἰς τὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, καθὼς καὶ εἰς τὰ περὶ ἀθεμιτῶν πράξεων τῶν παρὰ τῶν κοινῶν τοῦ Κράτους Νόμων προβλεπομένων οἱ ἐκ τοῦ κλήρου ὑπόκεινται εἰς τοὺς πολιτικοὺς Νόμους καὶ εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, καταδεικνύει διὰ τῆς ἀντιδιαστολῆς, ὅτι καθ' ὅσον ἀνάγεται εἰς τὰς παραβάσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν καθηκόντων ἀποκλειστικῶς ἀρμόδια πρὸς κρίσιν καὶ ἀπόφασιν ἐπ' αὐτῶν εἶναι ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ (παράβ. τὴν ὑπ' ἀρθρ. 44 τοῦ 1902 ἀπόφασιν τῆς ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου). Συνέπεια δὲ τῆς πλάνης εἰς ἣν ὑπέπεσε τὸ Πλημμελειοδικεῖον Χαλκίδος, ἐκλαβὸν ἑαυτὸ ὡς ἀρμόδιον εἶναι ὅτι ἐφήρμοσε καὶ τὸ ἀρθρον 24 τοῦ Ποιν. Νόμου καταδικάσαν τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον ἱερέα καὶ εἰς ἐκπτώσιν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας καὶ πρόσκαιρον ἀνικανότητα πρὸς ἀνάκτησιν ἀρχῆς. Καὶ ἂν μὲν διὰ τούτων ἔνοχη τὸν ἱερατικὸν βαθμὸν, προδήλως ἀμαρτάνει, ἀφοῦ ὁ ἱερατικὸς βαθμὸς, διὰ τῆς παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου χειροτονίας, δι' ἧς ἡ χάρις προσδίδεται, ἀπονεμόμενος, μόνον ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δύναται νὰ ἀρθῇ, ἦτοι πνευματικῶς διδόμενος καὶ πνευματικῶς ἀφαιρεῖται ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας (ἄρ. ΛΑ' τοῦ ΣΑ' καὶ ἄρ. ΙΔ' καὶ ΚΕ' νόμου τοῦ ΣΑ'). Ἄν δὲ ἡ ἀπόφασις τὴν ἐκπτώσιν καὶ ἀνικανότητα ἔνοχη ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἰδιότητα τοῦ καταδικασθέντος ὡς ἐφημερίου τοῦ χωρίου Μαντουδίου, οὐχ ἥττον σφάλλει, διότι τὸ εἶναι τινα ἐφημέριον ἐν ὠρισμένῃ κοινότητι ἡγενορία δὲν ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν τινα ὑπηρεσίαν, ἀνατιθεμένην τῷ ἱερεῖ, ὡς δὲν ἀποτελεῖ καὶ ἀξίωμα τοῦ κληρικοῦ, ἀλλὰ συνδέεται ἀνάσποσπαστως μετὰ τοῦ ἱερατικοῦ βαθμοῦ ἀντιστοιχοῦν ἀπλῶς πρὸς τὴν ἔνοχον τῆς τοπικῆς περιοχῆς, ἐν ἣ τὸ τοποθετούμενος ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου ἐκτελεῖ ὁ ἱερεὺς τὰ ἱερατικά του καθήκοντα (ἄρθρ. ΙΑ' καὶ ΙΓ' τοῦ νόμου Σ' καὶ διάταγμα ἐκτελεστικὸν τῆς 8ης Ἰουνίου 1856 περὶ διαιρέσεως τῶν ἐνοριῶν). Κατὰ ταῦτα τὸ Πλημμελειοδικεῖον Χαλκίδος διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθμ. 2755 τοῦ 1911 ἀποφάσεως ἐπιληφθὲν τῆς περὶ ἧς πρόκειται ὑποθέσεως καὶ ἀποφανθὲν ὡς ἀνωτέρω ὑπερέβη τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα ἐξ ἀναρμοδιότητος. Ἐφ' ᾧ αἰτούμαι τὴν μετ' ἀποτελεσμάτων ἀναίρεσιν αὐτῆς κατὰ τὰ ἀρθρα 477 καὶ 481 ἐδ. 1 τῆς Ποιν. Δικονομίας, τὴν παραπομπὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῶν τελῶν εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου.

Ὅμοια ἀκριβῶς πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 41 τοῦ 1912 εἶναι καὶ ἡ ὑπ' ἀριθμ. 168 ἰδίου ἔτους ποινικὴ ἀπόφασις τῆς ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Νομίζω, ὅτι τὰ ἐν ταῖς ἀνωτέρω ἀποφάσεσι καὶ αἰτήσεσι ἀναίρεσέως ἐκτιθέμενα ἐπιχειρήματα δικαιολογοῦσι πληρέσιστα τὴν δοθεῖσαν λύσιν. Καὶ ταῦτα δέ, ἀφοῦ ἐν τοῖς ἤδη ὑποκειμένοις θέμασι τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἐδέχθη, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἱερεῖς μετεχειρίσθησαν τὴν παράνομον ἀπειλήν ὅτι θὰ ἀφῆσιν νὰ ταφῇ ὁ νεκρὸς ἄνευ τῶν ἐκκλησιαστικῶν εὐχῶν, μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ πείσωσιν ἄκοντας

τοὺς διὰ τὴν κήδευσιν ἐνδιαφερομένους νὰ καταβάλωσιν αὐτοῖς τὰ ὀφειλόμενα, ἔστω, εἰς αὐτοὺς δικαίωματα **συνέτρεχε κοινὸν ἀδίκημα**, δι' ὃ ὑπόκεινται καὶ οἱ ἐκ τοῦ κλήρου εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ κείμενον ποινικὸν ὀρισμὸν, ἦτοι τὸ ἀρθρον 330 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καὶ εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια. Μόνον ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1286 ἐ. ἔτ. ἀπόφασιν τοῦ Πλημμελειοδικείου Καλαμῶν δέον νὰ παρατηρηθῇ, ὅτι πάντῃ ἀτελῶς διατυπῶνται τὸ διατακτικὸν αὐτῆς περὶ κηρύξεως ὡς ἐνόχων τῶν κατηγορουμένων ἱερέων ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθροῦ 330 τοῦ Ποιν. Νόμου, χωρὶς μῆτε ἡ ἀπειλή, ἢν μετῆλθον οὗτοι, νὰ προσδιορίζεται, μῆτε νὰ ἀναφείρηται ὁ σκοπός, ὃν διὰ τῆς ἀπειλῆς ἐπεδίωκον.

Εὐπειθέστατος

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Μανθ. Χατζᾶκος

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Οἱ «Times» τοῦ Λονδίνου ἐξιστοροῦντες διὰ βραχείων ἐν εἰδικῷ ἀρθρῷ τὰ τῆς ἐν τοῖς ἱεροῖς προσκυνήμασι τῆς Ἁγίας Γῆς θέσεως τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἁγιοταφίτικης Ἀδελφότητος καὶ τὰς νεοφανεῖς τῶν ἀραβοφώνων ὀρθοδόξων ἀξιώσεις ὡς πρὸς τὰ ἐν τῇ διακυβερνήσει τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων δικαίωματα, προσιωνίζόμενοι δὲ θόρυβον καὶ παραχῆς τῶν τελευταίων μετὰ τὰς ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῆς Καΐφας διατυπωθείσας ἐκ νέου ἀξιώσεις των, πολὺ ὀρθῶς ἐπάγονται, ὅτι «σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἐννοήσωσιν (οἱ ὀρθοδ. ἀραβόφωνοι), ὅτι ὁ πλοῦτος, ὅστις συνέρρει ἐλευθέρως εἰς τὸ Ἀποστολικὸν Πατριαρχεῖον ὑπὸ τὴν ἱστορικὴν αὐτοῦ μορφήν, οὐδέποτε θὰ ἐξηκολούθει νὰ συρρέῃ πρὸς τοπικὴν Ἀραβικὴν Ἐπισκοπὴν τῶν Ἱεροσολύμων». Ἡμεῖς δ' ἐπιπροσθέτομεν, ὅτι θὰ ἀπεμποληθῇ ἀνοικτιρμόνως καὶ πᾶν τὸ ὑπάρχον. Τάχιστα δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Ὁρθοδοξία θὰ ἐκλίπη ἀπὸ τῆς Ἁγίας Γῆς.

§§ Κατὰ τὸς ἐκ Κων]πόλεως ἐν τῷ τύπῳ δημοσιευομένας εἰδήσεις, τὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τελοῦσιν ἐν ἀορίστῳ ἔτι ἐκκρεμότῃ, ἐφ' ὅσον οὐδεμία ἐπῆλθε μέχρι τῆς σήμερον ἐπαφῆ μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως. Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν εἶναι καὶ παντάπασιν ἀπροσδόκητον, δεδομένης οὕσης τῆς καθ' ὄλου ρευστῆς καὶ μεταβατικῆς ἐν Τουρκίᾳ πολιτικῆς καταστάσεως, συνεπείᾳ ἀφ' ἐνὸς μὲν τῶν περὶ τὴν νέαν Ἐθνοσυνέλευσιν καὶ τὴν τῆς νέας Κυβερνήσεως ἐμφάνισιν μεριμνῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς ἀναμενομένης ἐκκενώσεως τῆς Κων]πόλεως ὑπὸ τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων. Πάντως μετὰ τὴν παγίωσιν ὠρισμένου καθεστώτος ἐν τῇ Βασιλευσίᾳ θὰ ρυθμισθῇ καὶ τὸ ζήτημα τοῦ Πατριαρχείου.

§§ Ἄγνωστος βεβαίως διατελεῖ εἰς τὸ πολὺ κοινὸν μία ἀπὸ τινος συντελουμένη ἐν τῇ ἑλληνικῇ παροικίᾳ τοῦ Λονδίνου ἀθόρυβος ἐθνικὴ αὐτόχρημα δημιουργία. Ὁ ἐν τῷ Ἀγγλικῷ Ἄστει ἐγκατεστημένος Ἀρχιμ. κ. Παρίων Βασδέκας, ἰδρύσας πρὸ τίνος Ἑλληνικὴν Σχολὴν, πολλὰ συνέλεξεν Ἑλλήνων τέκνα καὶ ἠξοῦται ἐμπαιδεύων αὐτὰ τὴν πάτριον γλῶσσαν, ἐν βραχείᾳ δ' ἡ Σχολὴ αὕτη εἰς τοσοῦτο ἐξέχθη ἀκμῆς, ὥστε

ν' ἀριθμῆ περι τοὺς 60 μαθητὰς καὶ ν' αὐξάνηται εἰς ἴδρυμα εὐρυτέρας ἐθνικῆς ἀποστολῆς. Τοῦτο ἀκριβῶς κατιδόντες φιλοπάτριδες ὁμογενεῖς τοῦ Λονδίνου κατήρτισαν Προσωρινὴν Ἐπιτροπὴν, ἣν, ἐγκρίσει καὶ εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου τῆς ἀνα τὴν Εὐρώπην Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Διασπορᾶς Θνατείρων κ. Γερμανοῦ, ἐπὶ τῷ σκοπῷ ν' ἀναγάγῃ τὸ νῦν ἰδιωτικὸν Σχολεῖον τοῦτο εἰς τακτικὸν Ἀγγλο-Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, παρέχον εἰς τὰ τέκνα τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ Ἑλλήνων «ὅλην τὴν ἀναγκαίαν ἐγκύκλιον παιδείου ἐν τῇ Ἀγγλικῇ γλώσσῃ κατὰ τὰ προγράμματα τῶν σχετικῶν σχολείων τῆς Ἀγγλίας, ὡς καὶ ὅσον τὸ δυνατόν πληρεστέραν τὴν διδασκαλίαν τῆς ὁμομητοῦ ὀρθοδόξου θρησκείας ἡμῶν, τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας καὶ τῆς πατρίδος ἑλληνικῆς γλώσσας» ἀπηθύνεν ἔκκλησιν πρὸς πάντας τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀγγλίας ὅπως συμβάλωσι πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου διὰ τῆς συμπήξεως «Φιλεκαπαιδευτικοῦ Συλλόγου», κύριον σκοπὸν ἔχοντος τὴν ἰδρῦσιν καὶ συντήρησιν τοῦ Σχολείου τούτου. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ἔκκλησις αὕτη θὰ ἀπηχῆσῃ προσηκόντως εἰς τὰς καρδίας τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ὁμογενῶν ἐφ' ὅσον ὁ λόγος περὶ αὐτῆς τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς ὑποστάσεως τῶν τέκνων τῶν.

§§ Ἐξ ἐκθέσεως τοῦ ἐφόρου τοῦ Ἀμαλείου Ὁρφανοτροφείου κ. Ἰωάννου Εὐταξίου πληροφορούμεθα, ὅτι τὸ μοναδικὸν τοῦτο παρ' ἡμῖν φιλανθρωπικὸν Ἰδρυμα κινδυνεύει διὰ λόγους οἰκονομικοὺς νὰ διαλυθῇ. Ἡ εἰδησις αὕτη, μετὰ τοσαύτης ἐπισημότητος ὑπευθύνως δημοσίᾳ ἀνακοινουμένη, θὰ προξενήσῃ πάντως κατὰπληξιν. Δὲν ἀμφιβάλλομεν δέ, ὅτι οἱ ἀρμόδιοι θὰ σπεύσωσι νὰ προλάβωσι τὴν διάλυσιν Καθιδρύματος ἐπὶ ἐπτά συναπτὰς δεκαετηρίδας ἀκτινοβολήσαντος τοσαύτην φιλανθρωπίαν, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι πᾶσα θυσία ἐπιβάλλεται πρὸς σωτηρίαν αὐτοῦ.

§§ Ἐν προῶν φύλλῳ ὁ Εἰσηγητὴς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης κ. Θ. Ρηγόπουλος ἀποκαλύπτει, ὅτι «ἐν Ἑλλάδι ἡ ἐγκληματικότης ὄχι μόνον δὲν μένει στάσιμος, ἀλλὰ καὶ αὐξάνει κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε δὲν εἶνε μακρὰν ὁ χρόνος, καθ' ὃν οἱ κατοικοῦντες τὴν γωνίαν ταύτην θὰ παρίστανται εἰς τὰ ὄμματα τοῦ λοιποῦ κόσμου, ὅτι ὡς κυρίαν αὐτῶν ἐνασχόλησιν ἔχουσι τὴν διάπραξιν ἀδικημάτων»! Ἀλλὰ εἰς τὴν σοβαρωτάτην ταύτην ὑπεύθυνον βεβαίωσιν ἐπιπροστίθεται καὶ τὸ ἐξῆς χεῖρον: ὅτι «ὁ Ἕλλην ἐγκληματίας ἀνήκει κατὰ κανόνα εἰς τὴν τάξιν τῶν συνειδητῶν ἐγκληματιῶν», δηλὰ δὴ τῶν «ἐνδομύχως συναισθανομένων» μὲν ὅτι ἡ πράξις τῶν ἀποτελεῖ κολάσιμον ἀδίκημα, φερομένων δ' ὅμως πρὸς αὐτὴν εἴτε ἐξ ἀτυχοῦς συμπτώσεως, εἴτε ἐξ ἐγωῦσμοῦ καὶ πλεονεξίας, ἀλλὰ πάντοτε ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι θὰ κατορθώσῃ ν' ἀποφύγῃ τὰς συνεπείας ἐγκλήματός των. Καὶ διὰ τὸν πολλαπλασιασμὸν μὲν τῶν ἐγκληματιῶν τῆς τελευταίας ταύτης κατηγορίας ὁ γράφων αἰτιᾶται τὴν Ἑλληνικὴν Πολιτείαν· ἀλλὰ τὰ τόσον ἀπροκαλύπτως ἀποκαλυπτόμενα περὶ τοῦ ἐγκλήματος ἐν Ἑλλάδι δέον νὰ ἐφελέκωσιν σύντονον

τὴν προσοχὴν πάντων ἐκείνων τῶν παραγόντων, ὅσοι δύνανται νὰ συμβάλωσιν οὐχὶ ἀπλῶς μόνον εἰς τὸν περιορισμὸν τῆς πρὸς τὸ ἔγκλημα τάσεως, ἀλλὰ πρὸ παντὸς εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀρετῆς.

§§ Ἠγγέλθη ἐκ Κων/πόλεως, ὅτι ὁ ἀναζωπυρηθεὶς τουρκικὸς σωβινισμὸς μετωνόμασε τὸ ἐν τῇ τουρκικῇ γλώσσῃ τέως ἐγνωσμένον ὡς «Ἀγιά—Σοφία Τζαμισι» («τέμενος τῆς Ἀγίας Σοφίας») εἰς «Μεδχμετιε Τζαμισι». Καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐνόμισεν ὅτι πείθει ἑαυτὸν ὅτι ὑπὸ τὸ μεχμέτειον περικάλυμμα ἐξήφανε διὰ παντὸς τὴν οὐσίαν, τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν ὑπόστασιν τοῦ ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας. Μία καὶ τοῦτο ἀπὸ τὰς προσκαιροῦς καὶ ἀπατηλᾶς παραγορίας, διὰ τῶν ὁποίων προσπαθοῦσι ν' αὐταπατήνται κρατοῦντες τοῦλάχιστον τὰ δνόματα τῶν θάπτων ἢ βράδιον ἀπολεσθησομένων πραγμάτων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

— Ἀνεκοινώθη ἐγκρίσις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν περὶ χορηγήσεως τῷ Σεβ. Θηέων μηνιαίας ἀδείας διὰ Vichy τῆς Γαλλίας.

— Ἀνεκοινώθη ἐγκρίσις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν περὶ χορηγήσεως τῷ ἱεροκήρυκι Μαντινείας 25 μηνῶν ἀδείας διὰ Φιλιατρὰ καὶ Ἀθήνας.

— Ἀνεκοινώθησαν τῷ Γενικῷ Ἐκκλησιαστικῷ Ταμείῳ οἱ διορισμοὶ προσωρινῶν Συμβούλων τοῦ Μακαρίου Σπαγοπούλου ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ ἁγ. Τεσσαράκοντα ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Γερμανοῦ Πουλακίδα καὶ Εἰργενίου Λαίου ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Παντοκράτορος ἀντὶ τοῦ Ἀγαπίου Πλάκα.

— Διεθιβάσθη τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν συμπληρωτικὸς πίναξ τῶν ἐτησίων εἰσφορῶν τῶν Ἱ. Ναῶν καὶ Μονῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σόρου πρὸς ἐγκρίσιν.

— Ἐνεκρίθησαν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν αἱ Συνοδικαὶ ἀποφάσεις αἱ ἐπιβάλλουσαι ἐτησίαν ἀργίαν τῷ ἱερεῖ Γ. Στρατῆ, ἐκ Νεοχωρίου Θηέων, μηνιαίαν ἀργίαν τῷ ἱερεῖ Νάξου Ν. Γκούφα, καὶ ἡμηνον τοιαύτην τῷ ἱερεῖ Τρικιάλων Ἀθ. Παπαγεωργίου.

— Διὰ Β. Δ. ἐχαρίσθη τῷ ἱερεῖ Αἰγίου Καλυδιᾶτῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς του.

— Διὰ Β. Δ. τὸ παρὰ τὸ χωρίον Σηράπα—Μεσσηνίας ἐξωκλήσιον «Ἡ Ζωοδ. Πηγῆ» δὴχῆθη εἰς τὸ Γενικὸν Ἐκκλῆσιον Ταμεῖον.

— Περιορίσθη εἰς μηνιαίαν ἀργίαν ἡ ἐπιβληθεῖσα τῷ ἱερεῖ Καμηνίων Χρίστῳ Βάγια ἐννεάμηνος τοιαύτη ὑπὸ τοῦ Ἐπισκοπ. Δικαστηρίου Πατρῶν, εἰς ἐνὸς δὲ ἔτους ἀργίαν ἡ τῷ ἱερεῖ Ἐγλυκάδος Παν. Πισκόπου ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου ἐπιβληθεῖσα τιμωρία.

— Ἀπερρίφθησαν αἱ ἐφέσεις τῶν Μοναζουσῶν τῆς Ἱ. Μονῆς Πεπελενιτζῆς Ἀγαπίας Γιαννοπούλου καὶ Ἀνηθίας Διαμαντοπούλου καὶ ἐπεκυρώθησαν αἱ κατ' αὐτὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἐπισκοπ. Δικαστηρίου Καλαβρύτων.

— Ἐπὶ τῇ ἐξαπολύσει ἐγκυκλίῳ διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἱεροκλήρων ἐπιτέλεσιν τῶν καθηκόντων των γνωστὸν ποιεῖται ἡ Ι. Σ. ὅτι οἱ παραβάται ταύτης τιμωρηθῶσιν πειθαρχικῶς.

— Ἐπὶ τοῖς καθυστερουμένοις μισθοῖς τῶν Καθηγη-

τῶν Ὀρθοπεδικῶν μαθημάτων ἀπεστάλη ἔγγραφον πρὸς τὸ δπουργειον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παρακαλούμενον ἵνα προκαλέσῃ Νομοθετ. Διάταγμα, δι' οὗ νὰ ἀνατίθεται ἡ μισθοδοσία αὐτοῦ τῷ Δημοσίῳ Ταμείῳ, τοῦ Γεν. Ἐκκλῆσ. Ταμείου εὑρισκομένου εἰς οἰκονομικὸν ἀδιέξοδον.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

—Προσκληθεὶς ὁ Μακ. Μητροπολίτης παρέστη τὴν προ-
παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐν τῇ ἐν τῷ Ἰπουργείῳ τῆς Παι-
δίας γενομένη δπουργικῇ συσκέψει καὶ παρεκάλει, πρὸς
τοὺς ἄλλοις, ἵνα ἀπὸ τῆν Κυβέρνησιν ὅπως κυρωθῶσι τὰ
ὑποβληθέντα αὐτῇ σχέδια Καταστατικοῦ καὶ Ἐνορια-
κοῦ νόμου, ἔλαβε δὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι τὸ μὲν πρῶτον
θὰ μελετηθῇ εἰσίτι, τὸ δὲ δεῦτερον θὰ δημοσιευθῇ κατ'
αὐτὰς κεκορωμένον.

—Ὁ ἐν Ἀθήναις παρεπιδημῶν Γενικὸς Γραμματεὺς
τοῦ «Ὁμοσπονδιακοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ
Χριστοῦ ἐν Ἀμερικῇ» κ. Κάμπερτ ἐπισκέφθη τὸν Μακ.
Μητροπολίτην καὶ ἐβεβαίωσεν αὐτὸν ἐκ μέρους τῆς με-
γίστης ταύτης ἐκκλησιαστικῆς ὀργανώσεως, ἀριθμοῦσης
ὕπερ τὰ 20 ἑκατομμύρια μελῶν, ὅτι δὲν θὰ πάσῃ βοή-
θοῦσα τὴν πάσχουσαν ἐκ τοῦ Ἰσλαμισμού χριστιανικῇ
Ἀνατολήν.

—Πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ ὁ Μακ. Μητρο-
πολίτης κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἁγίας Παρασκευῆς μετέβη
εἰς Μέγαρον τελέσας τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ διδάξας
τὸν λαόν, πολυπληθῆ συρρέσαντα καὶ μετὰ μεγάλης χα-
ρᾶς δεξιωθέντα τὸν Μητροπολίτην. Μετὰ τὴν θείαν λει-
τουργίαν ὁ Μητροπολίτης παρέμεινε μετὰ τοῦ λαοῦ
ἐξετάζων τὰς πνευματικὰς αὐτοῦ ἀνάγκας καὶ συμβου-
λεύων τὰ δέοντα, ἀθήμερον δ' ἐπανέκαμψεν εἰς Ἀθήνας.

—Διωρίσθησαν ἱεροψάλται ἐν μὲν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας
Εἰρήνης οἱ Τ. Βενιζέλος καὶ Δ. Μήστρος καὶ διευθυν-
τῆς τοῦ χοροῦ ὁ Σπυρ. Βλαχάκης, ἐν δὲ τῷ ναῷ Ρόμβης
οἱ Ν. Ἀργυροπούλου καὶ Κ. Ἰατριδῆς καὶ ἐν τῷ ναῷ
Καπνικαρέας οἱ Χ. Παπαϊωάννου καὶ Ν. Κατερίνης.

—Διωρίσθη προσωρινῶς ἱεροδιάκονος ἐν τῷ ναῷ ἁγ.
Νικολάου (Πευκαλίω) ὁ Ἀμβρ. Δήμου.

—Ἀνέλαβε τακτικῶς τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου ἐν
τῷ ναῷ ἁγίας Τριάδος Πειραιῶς ὁ ἀρχιμανδρίτης τῆς
Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μ. Κωνσταντινίδης.

—Ἐχορηγήθη ἄδεια ἀπουσίας μηνιαίας εἰς τὸν ἱερέα
Νικόλαον Σφακιωτάκην ἕφημ. τοῦ Ναοῦ Προφ. Ἡλιοῦ
Πειραιῶς, εἰς τὸν ἱερόδ. τοῦ Ναοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος (Πει-
ραιῶς) Ἰακώβου Ἀργυροῦλου καὶ εἰς τὸν ἱερόδ. τοῦ
Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Πειραιῶς Ἰακώβου Βαδανάτσου.

—Τὸ γραφέν ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ ὅτι ὁ «Ἱερός Σύνοδος»
Ἀθηνῶν ἡ ὁ ἐνοριακὸς Κλήρος ἐν γένει θὰ συ-
σκεφθῇ περὶ ἄρσεως τοῦ Βουλγαρικῶν σχίσματος, εἶναι
ἀνάξια καὶ διαψεύσεως, διότι τὰ τοιαῦτα ζητήματα δὲν
εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ ἐνοριακοῦ Κλήρου, οὐδὲ
κὰν σκέψις τις σχετικῇ ἐγένετο.

ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΥΘΑΝΙΑΣ

Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Κυθωνίας καὶ Ἀποκορώνου
κ. Ἀγαθάγγελος ἀπέλυσε πρὸς τε τὸν κλῆρον καὶ πρὸς
τὸν λαόν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ Ἐγκόκλιον, δι' ἧς, στιγ-
ματίζων τοὺς δι' ἑτεροδιδασκαλιῶν καὶ καινοδοξιών,
διαστρεβλοῦντας καὶ διαστρέφοντας τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν

τῶν Ἀγίων Γραφῶν καὶ πολεμοῦντας τὴν Ὀρθόδοξον
ἡμῶν πίστιν καὶ Ἐκκλησίαν χιλιαστὰς, προτρέπει ἀ-
τοὺς νὰ ἐμμένωσι πιστοὶ καὶ ἀκλόνητοι ἐν τῇ πατρῴᾳ
ἐδσεύειά, μηδεμίαν προσοχὴν παρέχοντες εἰς τὰς βεβή-
λους κενοφωνίας τῶν ψευδοδιδασκάλων τούτων, τῶν
καὶ εἰς τὴν Κρήτην ἐπεκτείναντων τὴν δρᾶσίν των.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ

Ὁ Παναγ. Πατριάρχης κ. Μελέτιος οὐ μόνον διὰ
τοῦ τύπου, ἀλλὰ καὶ ἐν ἰδιογράφῳ ἰδιωτικῇ ἐπιστολῇ
πρὸς τὸν Μακ. Μητροπολίτην διέψευσε κατηγορημα-
τικῶς τὸ ἀναγραφέν, ὅτι συνέστησε τὴν ἐκ Κων)πόλεως
μεταφορὰν τοῦ Πατριαρχείου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας τὴν προπαρελθοῦσαν Παρασκευῇ
(10) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀλεξανδρείας κ. Χριστο-
φόρος, προῦπανηθεὶς ἐν Πειραιεὶ ὑπὸ τοῦ Ἐπιτρόπου
τοῦ Μακ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Σεβ. Μητροπολίτου
Μυριοφύτου Καλλινίκου, τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπι-
στημίου κ. Γρηγ. Παπαμιχαήλ καὶ τοῦ καθηγητοῦ κ.
Ἰω. Παπαδοπούλου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀλεξανδρείας
ἐπισκεφθεὶς ἅμα τῇ ἀφίξει αὐτοῦ τὸν Μακ. Μη-
τροπολίτην ἐπέδωκεν αὐτῷ τὰ παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου
Πατριαρχοῦ Ἀλεξανδρείας γράμματα.

Ἡ Α. Σ. ἐν τῷ μεταξὺ συνεσκέφθη ἐπανειλημμένως
μετὰ τοῦ Μακ. Μητροπολίτου καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων
δι' ἧν ἀπεστάλη παρὰ τοῦ Μακ. Πατριαρχοῦ Ἀλε-
ξανδρείας, ἐπισκέφθη τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ τὸν Ἰ-
πουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἐγένετο δεκτὸς εἰς
ἀκρόασιν παρὰ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως. Χθὲς ἡ Α.Σ.
ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου συνεδριαζούσης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἡ Ἐπιτροπὴ, εἰς ἣν εἶχεν ἀνατεθῆ ὁ καταρτισμὸς
τοῦ νέου νομοσχεδίου «ἐκκλησιαστικοῦ νόμου», περα-
τώσασα αὐτὸ παρέδωκε πρὸς τριμελῆ ἐξ ὑπουργῶν Ἐπι-
τροπὴν, ἵνα μετὰ τὴν προσήκουσαν αὐτοῦ μελέτην,
ὑποβληθῇ εἰς τὴν Βουλὴν. Καὶ τὸ μὲν νομοσχεδίον
τοῦτο κανονίζει τὰς σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν
Πολιτείαν. Τὴν δ' ἐσωτερικὴν τῆς Ἐκκλησίας διοίκη-
σιν κανονίζει ἕτερος Καταστατικὸς νόμος, καὶ αὐτὸς
κατ' αὐτὰς περατούμενος. Κατὰ τὸν νόμον τούτον ὁ
λαὸς θὰ μετέχη σπουδαίως εἰς τὴν ἐκκλῆσ. βίον ἰδίως
εἰς τὸ οἰκονομικὸν μέρος, κατὰ τὸ προηγούμενον τῶν
ἐν τῷ τῶς ἀστριακῷ Κράτει μητροπόλεων. Τὸ ἐπὶ
τῶν ὑποθέσεων τούτων τεταγμένον Σῶμα θὰ καλεῖται
«Διοικητικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον».

— Τῇ 22 Αὐγούστου συνέρχεται ἡ Σύνοδος τῆς
ὅλης Ἱεραρχίας τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας πρὸς μελέ-
την τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐν Κων)πόλει συγκληθέντος
Πανορθόδοξου Συνεδρίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν Μακ. Μητροπολίτην
Ἀθηνῶν ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Γρηγόριος ἐκθέ-
τει διὰ μακρῶν τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν, εἰς ἣν περιήλθον
οἱ εἰς Συρίαν καταφυγόντες περὶ τὰς 10—12.000 Ἑλλη-
νες πρόσφυγες καὶ παρακαλεῖ ὅπως ληφθῇ περὶ αὐτῶν
πρόνοια.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὄργανῳ τῆς ἐν Σερβίᾳ φιλοξενουμέ-

νης «Προσωρινής Ἀρχιερατικῆς Συνόδου τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» ὡς ἐξῆς ἀναγράφεται ἢ ἐπὶ τῇ ὑπὸ τῶν Μπολσεβίκων καταδικη τοῦ λατινοῦ Ἀρχιεπ. Τσεπλιάκ καὶ τῇ θανατικῇ ἐκτελέσει τοῦ ἐπ' ἴσης λατινοῦ ἀρχιερέως Μπουτκέβιτς ἀπόφασις :

«Ἡ Προσωρινὴ Ἀρχιερατικὴ Σύνοδος τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἀκριβῶς λαβοῦσα πληροφορίας περὶ τῆς ὑπὸ τῶν Μπολσεβίκων εἰς φυλάκισιν καταδικη τοῦ λατινοῦ Ἀρχιεπ. Τσεπλιάκ καὶ περὶ τοῦ τουφεκισμοῦ τοῦ ἀρχιερέως Μπουτκέβιτς, βαθέως ἐταράχθη ἕνεκα τῶν νέων τούτων κατὰ τῆς θρησκείας ἐπιθέσεων τοῦ Μπολσεβίκων. Καίτοι ἡ Ρωμαιο-Καθολικὴ Ἐκκλησία ἐσιώπα, ὅταν οἱ αὐτοὶ Μπολσεβίκοι ἐτυφέκισον δεκάδας ἀθῶν Ρώσων Ἐπισκόπων καὶ ἑκατοντάδας ἱερέων, μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἢ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὅμως Ὁρθόδοξος Ρωσικὴ Σύνοδος εἰλικρινῶς μετὰ τῶν Ἐπισκόπων καὶ πάντων τῶν ὁπαδῶν τῆς Ρωμαιο-Καθολικῆς θρησκείας συμμερίζεται τὸ αἰσθημα τῆς πικρίας καὶ τῆς θλίψεως, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἐννοεῖ τόσον, ὅσον τὰ τέκνα τῆς Ὁρθοδ. Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἔβδωμον τοῦτ' ἕτος ὑπομενόντων τοιαύτας καταδιώξεις καὶ διωγμοὺς ἀπὸ μέρους τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν ἀθέων, ὁποίους οὐδ' οἱ ἀρχαῖοι χριστιανοὶ ἀπὸ τῶν Ρωμαίων ἐθνικῶν ὑπέστησαν».

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣ. ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Ἀπολογισμὸς τῆς ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλ. Ὁρφανοτροφείου Ἐκδρομῆς, 5ης Αὐγούστου.

Εἰς τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Ἐκκλ. Ὁρφανοτροφείου ὑπεβλήθη παρὰ τῆς πρὸς ὀργάνωσιν τῆς ἐκδρομῆς (ἡ Αὐγ.) κατεργασθείσης τριμελοῦς ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Χριστοφ. Χατζῆ, διευθυντοῦ, Παν. Μαρατσιώτου, ἐπόπτου, καὶ Ἰωάν. Παπαδοπούλου, γραμματέως, λεπτομερῆς ἀπολογισμὸς τῆς ἐκδρομῆς. Κατὰ τὸν ἀπολογισμὸν τούτου αἱ ὀλιγαὶ εἰσπράξεις ἀνήλθον εἰς

αἱ δὲ γενικαὶ δαπάναι	Δρχ.	25.372,10
Ἦτοι τὸ ὑπὲρ τοῦ ὀρφανοτροφείου πλεόνασμα ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς		8.648,10
Α' Δωρεαὶ Ὁ ἐν Πειραιεὶ λαχανοπώλης κ. Βασ. Γ. Σπανός προσέφερε	δρχ.	5000.—
Β'. Ἐπτακταὶ εἰσφοραὶ Ὁ κ. Δ. Καραγαγιανῆς 2 κιβώτια γάλακτος νεστλέ ἀξίας	"	1,152.—
Ἡ κ. Π. Σταμούλη ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκδρομῆς 140 κντία σιγαρέττα ἀξίας	"	840.—
Γ'. Περιφορὰ δίσκων Προφ. Ἡλιοῦ, Καστελλῆς (διὰ τ. κ. Σφακιαδάκη)	"	385.—
Προφ. Ἡλιοῦ, Δαφνίου (διὰ τοῦ κ. Γ. Στεφανοπούλου)	"	326,50
Ἀγ. Μαρκέλλης (διὰ τοῦκ. Δελαλή)	"	106,50
Ἀγ. Παντελεήμονος, Ἀχαρνῶν (διὰ τοῦ κ. Ἰ. Φραγκοῦλη)	"	798,80
Ἀγ. Παρλασευῆς, Μεγάρων (διὰ τοῦ κ. Ἰ. Φραγκοῦλη)	"	389,10
Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπακτίας ἐκ δίσκων ἱερῶν ναῶν Ἰ. Μητροπόλεως	"	913,95
Ἦτοι ἐν ὅλῳ δραχμαὶ		18.589,95

NEA BIBLIA

Ἡ Χριστιανικὸς Ναὸς καὶ τὰ τελούμενα ἐν αὐτῷ. Τοιαύτην φέρει τὴν ἐπιγραφὴν βιβλίον ἱστορικὸν καὶ ἀρχαιολογικόν, πολλοῦ λόγου ἀξίον, φιλοπονηθὲν ὑπὸ τοῦ λογίου καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ ἔργων γνωστοῦ

τοῖς θεολογοῦσι καὶ τοῖς περὶ τὰ γράμματα ἀσχολοῦμένους πρωτοπρεσβυτέρου ἐν Ὑεφρόδῃ κ. Κωνσταντίνου Ν. Καλλινίκου. Συμφώνως τῇ ἐπιγραφῇ αὐτοῦ τὸ ἔργον (ἐξ 720 σελίδων εἰς 4ον συγκείμενον) διαιροῦται εἰς δύο μέρη. **Τούτων τὸ Αὐον**, τέσσαρα περιλαμβάνον βιβλία, πραγματεύεται 1) τὰ κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ **Ναοῦ** ὡς **ὄλου** ἀπὸ τοῦ ὑπερφύου τῆς ἀγίας Σιών, τοῦ πρώτου χ/κοῦ ναοῦ ἐπὶ τοῦ Σινᾶ, τῶν κατακομβῶν (αἵτινες οὐσαί Χριστιανικὰ κοιμητήρια ἐχρησίμευσαν ὡς τόποι συνάξεως τῶν πιστῶν κατὰ τοὺς χρόνους τῶν διωγμῶν) μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῶν νέων τῆς Χριστιανικῆς λατρείας ναῶν· οὗτοι ἔφερον τὸ πρῶτον τὸ σχῆμα εἴτε τοῦ **μαυσαλείου** εἴτε τῆς **Βασιλικῆς**, ἐξ ὧν μετὰ ταῦτα προήλθεν τὸ ἀρχαῖοτατον εἶδος τοῦ Βυζαντινοῦ ἱεροῦ ἴδιον τύπον παρουσιάζει ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας εἰς ὃν συνεκάθησαν ἀρμονικῶς οἱ δύο ἀρχιτεκτονικοὶ τρόποι ὁ **δρομικὸς** καὶ ὁ τῶν **βαπτιστηρίων** ἢ ὁ **ἐπιμνημόσυνος**. Ὁ συγγραφεὺς παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ναοδομίας μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν 2) **τὰ μέρη τοῦ ναοῦ**, φάλην, νάρθηκα, καθολικὸν, βῆμα, ἄμβωνα, ἀναλογεῖα, **τὰ παροικοδομήματα αὐτοῦ**: σχολὴν καὶ βιβλιοθήκην, καὶ τέλος **διακόσμησιν καὶ ἱερογραφίαν αὐτοῦ**· ἐν τῇ διαπραγματεύσει τοῦ τελευταίου κεφαλαίου ἀπὸ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν Χριστιανικῶν συμβόλων, ὧν κυριώτατον ὁ **Σταυρὸς**, καὶ διὰ τῶν Χριστιανικῶν τύπων καταλήγει εἰς τὰς Χριστιανικὰς εἰκόνας καὶ τὴν βαθμηδὸν ἀναπτυχθεῖσαν Βυζαντινὴν ἀγιογραφίαν, ἣτις καταλιπεῖσα τὴν ἀναγωγὴν ἐστηρίχθη ἐπὶ ἐδάφους ἱστορικοῦ καὶ πραγματιστικοῦ. **Τὸ Βον μέρος** ὑπόθεσιν ἔχει τὴν ἀρχὴν, κατὰστασιν καὶ βαθμιαίαν ἐξέλιξιν καὶ ἐρμηνείαν τῶν ἐν τῷ Ναῷ τελουμένων· προηγεῖται, ὡς προέχουσα, ἡ **Θεῖα λειτουργία** (οὕσα ἀνάμνησις ἅμα καὶ κοινωνία καὶ θυσία) διαστελλομένη ὡς θεῖα μεταγωγία ἀπὸ **τῶν ἀγαπῶν** τῶν τελουμένων κατὰ τὰς πρώτας συνάξεις τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου καὶ ποικίλας ἔχουσα τὰς λειτουργικὰς δέλτους (ὧν ἐκάστη ἱστορικῶς ἐξετάζεται), ἀκολουθοῦσι δὲ **τὸ βάπτισμα** καὶ ἡ **ἐξομολόγησις** καὶ ἡ **Ἱερωσύνη** (ἣν ὀρίζει ὡς τάξιν καὶ κατάστασιν τὰ θεῖα ἐπὶ τῆς γῆς διακονοῦσαν καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων τῷ Θεῷ ἀναφέρουσιν) μετὰ τῶν βαθμῶν αὐτῆς, ἐν ᾧ συναφῶς ἀναγράφονται **τὰ τῆς Ἱερατικῆς ἀμφιέσεως** (περὶ **μίτρας** ἀναφέρεται ὅτι ἡ χρῆσις αὐτῆς ἀρχεται ἀπὸ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, ὅτε οὗτος τῷ 1621 μετετέθη ἀπὸ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ θρόνου εἰς τὸν θρόνον τῆς Κων)πόλεως) καὶ γίνεται λόγος καὶ περὶ **τῆς κορυφῆς τῆς κόμης** τῶν κληρικῶν ὡς ἔθους παναρχαίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παρεσιακτὸν ἐν χρόνοις μεταγενεστέροις **κομῶν καὶ ὑπερκομῶν** τὸ ὑπὸ τῆς τῶν Γραφῶν καὶ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καταδικαζόμενον ὡς θηλυπρεπὲς καὶ ἀπάθον. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ λόγος μεταβάλλεται **ἐπὶ τὰ τοῦ γάμου, τοῦ εὐχελαίου, τοῦ ἀγιασμοῦ καὶ τέλος τῆς νεκρικῆς ἀκολουθίας** τὴν ὅλην διαπραγματεύσιν καὶ τοῦ α'. καὶ τοῦ β'. ὁ συγγραφεὺς στηρίζει ἐπὶ τῶν πηγῶν καὶ ἐπὶ ἀξιολόγων βοθημάτων ξένων καὶ ἡμετέρων καὶ ποιικίλλει διὰ

πληθὺς μαρτυριῶν καὶ παραδειγμάτων διδασκτικῶν ἅμα καὶ τερπνῶν.

Τὸ ἔργον, συνδυάζον ἀκρίβειαν ἐπιστημονικὴν καὶ μεθοδικότητα ἀγαστὴν μετὰ καλλιπείας καὶ χάριτος λόγου οὐ τῆς τυχούσης, θὰ μαριτυρῆ εἰς τοὺς ἐντυγχάνοντας αὐτῷ τὴν μόρφωσιν, τὴν φιλοπονίαν καὶ τὸν ὑπερ τῆς Ἐκκλησίας θεῖον ζῆλον τοῦ μεμνημένου συγγραφέως, ὅστις ἀπόνως χειραγωγεῖ μῶν καὶ αὐτὸν τὸν ἀμύητον καὶ ἀτέλεστον εἰς τὰ ἀφορῶντα τὴν θεῖαν ἡμῶν Λατρείαν.

† Ο ΕΦΕΣΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Rev. Frank Gavin, Some Aspects of Contemporary Greek Orthodox Thought (London 1923, 8ον, σελίδες 423).—Ὁ σ. Καθηγητὴς τῆς Κ. Α. ἐν Γουίτσονσίντῃ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, παρακολουθῶν μετὰ ζῴησάτου ἐνδιαφέροντος ἀπὸ μακροῦ χρόνου, τὴν ὅλην ἐν Ἑλλάδι ἐπιστημονικὴν θεολογικὴν κίνησιν, συνώψισεν εἰς τὸ περισπούδαστον αὐτοῦ ἔργον, ἐπὶ τῇ βάσει πλουσιωτάτης βιβλιογραφίας, τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ἣν ἐπαινετικῶς ἐκδηλοῖ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ, ἀσπάζομενος τὴν ἄποψιν, ὅτι « ἐν τοῖς θεμελιωδέστατοις » ὑψίσταται « ταύτῃς πίστει » μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ κοινὸν ἔδαφος συνεννοήσεως πρὸς ἕνωσιν. Σαφῆς ἐν τῇ συντομίᾳ αὐτοῦ, ἐπεξεργάζεται μετ' ἀκρας, ἰδιαίτατα περὶ τοὺς ὄρους, προσοχῆς τὸ δογματικὸν ὕλικόν, παρεχόμενος οὕτω σπουδαίαν συμβολὴν εἰς τὸν θεωρητικὸν κλάδον τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης.

Α. Φ.

Δ Η Μ Ο Π Ρ Α Σ Ι Α Ι

(Περιλήψεις Προκηρύξεων)

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ζουπανίῳ Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Τριάδος προκηρύσσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 19ῃ μηνὸς Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐν Ζουπανίῳ, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου τῆς Εἰρηνοδίκου μίᾳ ἀγέλας, ἐν δαμάλιον καὶ δύο φρεβάδες, ἀνήκουσαι εἰς τὴν Μονὴν.

Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Ἐν Ζουπανίῳ τῇ 22 Ἰουλίου 1923.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ζουπανίῳ Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Τριάδος προκηρύσσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 19ῃ μηνὸς Αὐγούστου ἔ. ἔ., ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐν Ζουπανίῳ, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου τῆς Εἰρηνοδίκου, 20 ἀμνοὶ καὶ 25 ἔρβια τῆς Μονῆς.

Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Ἐν Ζουπανίῳ τῇ 22 Ἰουλίου 1923.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Γουργοβίτση (Ξηροχώλου) Ἡλία προκηρύσσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 26)13 μηνὸς Αὐγούστου ἔ. ἔ., ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10 π.μ., ἐν Ἰστιάτῃ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Α. Λάχη 4000 ὄκ. σίτου καὶ 1200 ὄκ βρώμης.

Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Ἐν Ἱ. Μονῇ Ἡλίας τῇ 24 Ἰουλίου 1923.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Μαντινείᾳ Ἱ. Μονῆς Κανδήλας προκηρύσσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν ἐξαετοῦς ἐνοικιάσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 19ῃ μηνὸς Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10 π.μ. ἐν Κανδήλᾳ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ὁρχομενοῦ Ἱω. Παπασωτηρίου καὶ ἐν τῷ Κ)α Γ. Ζαζιῶ τὸ ἐν τῇ θέσει «Πλάτανος» 15ον τμήμα ἀγρῶν τῆς Μονῆς.

Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Ἐν Ἱ. Μ. Κανδήλᾳ τῇ 29 Ἰουλίου 1923.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ζουπανίῳ Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Τριάδος (Βουρῶν) προκηρύσσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθησομένην τῇ 19ῃ μηνὸς Αὐγούστου ἔ. ἔ., ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10 π.μ. ἐν Δικωπτιῷ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Αἰγίου τὰ ἐξῆς κτήματα τῆς Μονῆς: μίᾳ οἰκίᾳ, πέντε ἀγροὶ ἑξοικεῖ καὶ μίᾳ ἡμικατεστραμμένη ἀμπελος.

Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Ἐν Ἱ. Μ. Ἀγ. Τριάδος τῇ 28 Ἰουλίου 1923

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱ. Μονῆς Ἀσωμάτων (Πετράκη) προκηρύσσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 26ῃ μηνὸς Αὐγούστου ἔ. ἔ., ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10-12 π.μ., ἐν αἰθούσῃ Κακουροδικεῖου Ἀθηνῶν τὰ ὑπ' ἀρ. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 9, 11, 12, 17, 21 καὶ 22, οἰκόπεδα τῆς Μονῆς κείμενα ἐν ὁδῷ Παπαδιαμαντοπούλου.

Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Αὐγούστου 1923.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

Τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμιεῖον διακηρύττει ὅτι δωδεκάμισθον μείζονος προσφορᾶς διὰ τὴν ἐκποίησιν 40 περίπου ὀκάβων ἀγγύρου καὶ 22 ἀγγυρῶν κανδηλῶν ἐπαναλαμβάνεται ἡ δημοπρασία τὴν 19ῃν Αὐγούστου ἡμέραν Κυριακῇ καὶ ὥρα 10-12 π.μ. ἐν τῷ Καταστήματι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10ῃ Αὐγούστου 1923.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΑΡΧΙΜ. Θ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΘΗΝΑΙ, ΜΕΓΑΡΟΝ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΕΝΤΕΥΞΕΙΣ 6-7 μ.μ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ } ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 30
} ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. ΧΡ. 30

Διὰ τοὺς φοιτητὰς, τοὺς ἱεροσπουδαστὰς καὶ τοὺς μαθητὰς τὰ ἡμῖς

Πᾶν χρηματικὸν ἔμβασμα δέον ν' ἀποστέλλεται: Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία».

Τύποις «Φοίνικος», Σταδίου 33, Ἀθήναι